

LA TUIES

La fatalitat

— Vaja, no diguin, que hi han homes predestinats. El que és el meu marit ho portava escrit al front que jo l'havia d'enganyar.

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA PARTIDA DE CASADO

Historia regocijante, anagramática, esporádica e insubstancial, escrita toda en una pieza por nuestro director don Eleuterio Rufasta, coleccionista de cabezas y colas y socio de número del Casino de Obreros Conscientes.

¿Ustedes no conocen a don Tranquilino Casado, verdad? ¡Es claro! Don Tranquilino Casado es un señor que no se mete con nadie, y por eso su vida ha pasado desapercibida para el vulgo. Pero eso no quiere decir que no sea un personaje interesante, como se verá en el curso de esta verídica e interesante historia. A propósito: una niña que se deja llevar al «Nid d'or», ¿en qué se parece a un dependiente de comercio que festeja con la directora de un taller de modistas? En que sale con l'anca regada. ¿El corrido más afortunado? Martí Esteve. Así que le gusta una mujer, ya le dicen: — Martí, es-te-va! Recaditos a la Blanquita Suárez, cada día más rubita y más cachonda.

Un casino de pueblo, ¿en qué se parece al lecho de una fonda modesta? En que es casi-net. ¿Y una copita de las de servir licor, qué parecido tiene con un billete de veinticinco endolas? Pues que es ¡p'anís! ¿Que no os digo nada más de Tranquilino Casado? Bueno. ¿Y de lo de Bastos, se dice algo? Pasó el mojadero y todo el mundo convencido otra vez de que es un as. Preguntad a los fumadores lo que piensan del as de Bastos.

Vosotros diréis lo que queráis, pero yo os puedo asegurar que un tal Mach Hucho, escritor novel, quería hacer de esta historia un drama en nueve actos para el Cómic, pero el novel Hucho no convenció a la Empresa. Envidias, ya os lo diré. ¿Ya sabéis un drama que parecido tiene con los socialistas? Pues que aquel es-trama, y éstos, extrema izquierda. ¿El haz más regocijante? El haz-me reír.

Pues bien, para que veáis que no hay mal que cien años dure y que en este mundo traidor todo se acaba, hasta el Metropolitano, las Pompas Fúnebres, la Casa de Correos y las gacetillas de don Noel Llopis, os voy a explicar lo de don Tranquilino Casado. Figuraos que este señor, que por más señas es cubista y gotoso (vende cubas y toma café con anís) desapareció el otro día de su casa y no han vuelto a saber de él. Unos dicen que se ha ido a ver como está lo del Ruhr, otros que ha huído con Carreras Candi para hacer descubrimientos arqueológicos, otros que está escondido en Matadepera por no pagar al sastre y otros que lo han secuestrado los de la Mano Negra. Pero nosotros, mejor informados, como el Ciero, podemos afirmar rotundamente que don Tranquilino ha tocado pirandón porque tenía una flavía y se le cogió el arroz y ahora el padre de ella le busca romances. ¿Y qué cosa más natural, sino que un compromiso de esos haya originado la partida de Casado?

RUFASTA

Noticias de todo arreo

(Por la agencia Pèsols)

Conferencia

Ante un público tan selecto como distinguido, que llenaba por completo el salón de cuadros — no siempre tiene que ser el de actos — de casa de la distinguida señora doña Paca la Borda, el afamado busca don Justo Prieto, dió su anunciada conferencia sobre el interesante

tema «El arte de hacer carteras con equidad y aseo».

El orador fué muy aplaudido.

A la salida, la señora Paca se encontró a faltar un servilletero, dos toallas y una caja con media docena de fundas de paraguas que guardaba para los señores de compromiso.

Aclaración

Se nos ruega la inserción de la siguiente gacetilla suplicada:

«Don Santiago Alba y Malafaz, de profesión quincenario y domiciliado habitualmente en el Provenza Hotel, hace constar que no tiene nada que ver con don Santiago Alba y Bonifaz, ex-ministro y procesado por malversación de fondos. El señor Alba y Malafaz no ha sido nunca ministro y no ha hecho otra cosa en toda su vida que afanar relojes, pudiendo certificar su buena conducta en la Jefatura Superior de Policía de esta ciudad.»

Queda complacido nuestro comunicante, que, además, es suscriptor y amigo particular nuestro.

NOTES DE CASA

Es troba perfectament de salut el nostre incommensurable director senyor Rufasta, qui quotidianament compleix amb els seus deures matrimonials amb la senyora Lliberata, la seva virtuosa esposa.

Uns quants amics de la barrila varen celebrar el pas-sat dissabte en la clàssica «Esquerra» un lluit «Ball de Reis» al que hi podérem veure la flor i la nata de les nostres modistetes. Un dels balls consistia en què les balladores exhibien un vano japonès tivant com un pandero, que els espectadors havien d'apedregar i perforar per medi de boles de con-

fetti. Varen quedar cinc senyoretas incòlumes i sense que els hi esbotzessin el pandero-vano.

El nostre redactor senyor Ripalda ha rebut la carta número 33.333 i no ha tingut més remei que acudir a la cita, en busca d'un nou argument per la seva pròxima novel·la: «De com es pot fer nou vegades seguides, sense descansar». Li augurem un altre èxit.

La senyora Pepita ens diu que molt aviat oferirà a les seves nombroses amistats els nous salons de recepció.

Es diu que està pròxim a tancar-se l'acreditada fàbrica de vaines que tenia establerta la distingida senyoreta Consol Portela, per deficiències de maquinària.

EL CRONISTA BATXILLER

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

K. Chondita. Estamos a su disposición, niña. En cuanto a lo que dice de su novio, verdaderamente, si cuando van ustedes al cine se está mirando las películas como un bobo, lo que debe hacer usted es que se marche. [Escapadol]

Any Sado. Está usted en un error al creer que todos los peces viven en el agua. La merluza necesita precisamente el vino para desarrollarse, el atún crece y se reproduce en muchas oficinas y el bonito... ¡ay!, el bonito se pasea muchos días por las calles más céntricas en busca de alguna conquista.

Amo Lado. La estrella de cine más aficionada a la danza es Clara Kim-ball.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Tel. 4656 A.

SURT EL DIJOUS

El capdal de la llengua

Signada per George Duval rebem la lletra següent, que tenim un plaer de reproduir:

« Senyor Director: En nom d'una colla d'antics barrilaires, fidels llegidors del seu setmanari, ens adrecem a vostè per a significar-li el nostre agraïment per haver augmentat el capdal de la nostra llengua a l'adoptar el mot *tuies* per a designar, d'una manera tan esperitual com nandulandesca, allò tan desitjat dels homes en general i dels *nandus* en particular, que les nenes guarden entre cames *como oro en paño*, i que tants gustos i disgustos proporciona als mortals pecadors en aquesta repunyeflera vida.

Al fer seva la proposició que fa algun temps va exposar en una lletra la simpàtica i desconeguda llegidora que signava els seus mots amb el bonic nom de Carmeta, vostès han merescut bé de Nandulandia i dels seus súbdits. Gràcies a vostès i a la alegre comunicanta, ara podrem dir: la *tuies* de la Lola això o allò, la *tuies* de la Mercè allò o allò altre. Visqui molts anys la Carmeta, l'esperit

subtil i delicat de la qual ha fet la troballa, i visqui molts anys la seva *tuies* per gust dels que la puguin tastar i per gust d'ella mateixa. »

N. de la R. — En el moment d'entrar en màquina el present número ens enterem de què en Rovira i Virgili pensa incloure el mot *tuies* a la pròxima edició del seu diccionari. Ja tenim, doncs, oficialment enriquit el nostre capdal lingüístic amb un mot nou, elegant, sobri i expressiu.

La *Tuies* i el *Nandu* quedaran perpetuats per la dolça cadència de la seva eufonia i per la força de concepció que els hi és innata.

El Nandu del Parc

Nosaltres coneixíem el Nandu de Llofriu, en Nandu Soldevila i en Nandu Fabra, però el nandu del Parc no l'havíem vist encara. El descobrírem diumenge passat al matí, que vàrem anar a passejar pel Parc. A la secció zoològica, un xic més amunt del xalet on la *Júlia* somia sempre amb l'Elefant Encantador que ha de venir a consolar l'avorriment de la seva perpètua i forçada solteria, es passeja un avestruç peruà entre els fils metàlics d'una gàvia que du l'inscripció: « Nandu Rea americana ».

Unes xicotes alegres que passaven per allí remarcaren l'animal que beatíficament estirava el cap.

— Tu! — digué l'una a l'altra. — Mira el Nandu!

— Tens raó! — replicà l'altra contemplant el coll llarg i groixut de l'animal. — Ara m'explico perquè el meu xicot en diu així d'aquell cartutxo de calderilla que du sempre a la butxaca!

Tenim el gust de presentar a les nostres lectores el nou model de rentamans per senyores que van al cine.

Record de família

Es diu M.g.d.l.n., és alta, rossa, opulenta i té conquistada una justa fama de mondana. Banquers, polítics, literats, pintors de fama, se l'han disputada a preu d'or. Ara l'usufructúa un ric negociant de carbons que li té posat un pis esplèndid al carrer de Còrcega.

L'altra tarda, la M.g.d.l.n. distreia els seus ocis al foier de l'Edèn. No anava a cercar cap conquesta, sinó que, com una espectadora qualsevulla, degustava el seu te en un recó.

La L.s.tt., aquella morena menuda i entrema-liada, la vegé i s'hi apropà:

— Hola, noia! Què tens que sembles contristada?

— Res... Aquesta tarda, al llevar-me del llit, he trancat el bidet...

— Bé, i això què té que veure? No costa pas tan car!

— És que li tenia carinyo, saps? Era un record...

— Ah, si?

— Si. Figura't que l'havia hereditat de la mare, Deu l'hagi perdonada...

Justa protesta

A l'estanc del carrer de Sant Pau, al costat del Liceu, es reuneixen, a darrera hora de la matinada, una colla de noctàmbuls, presidida per en Vilumara, el de les barbes profètiques.

Un dia, eren ja quarts de quatre, entrà un d'aquests clients mal carats que aprofiten totes les ocasions per exterioritzar el seu mal humor

— Bona nit. Quins puros tenen?

— Hi han alemanys de ral, i francesos de trenta.

— Dongui'm, doncs, un « Romeo y Julieta » de tres cinquanta. Vivim en un país ple de fills de... mala mare que es fumen qualsevol porqueria que els hi donguin.

En F.ntd.v.l., el gran humorista, que estava entre la colla, s'apropà al comprador i, en veu baixa, li digué:

— Escolti, senyor... Jo en sóc un d'aquests, però no ho faci córrer...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

L'homenatge

EN Ferran ens tenia anunciada una conquesta a la vista. Per les explicacions que portava donades, el peix era gros. Figurint-se! Una jugadora de tennis del Turó! Allò mereixia ésser celebrat d'una manera ressonant i així ho vàrem convenir, encara que sense acabar de posar-nos d'acord sobre els detalls.

Passaren vuit dies. Una tarda, en Ferran comparegué, triomfant, al cafè.

— Ja està?

— Ja està!

— Quan?

— Ahir, a la tarda!

Llavors un chor sortí de la taula.

— S'imposa l'homenatge!

— Bé! — va interrompre un dels nostres companys. — I en què consistirà l'homenatge?

— Home! — respongué un altre. — Li podem regalar una corona de llorer...

— I no seria millor — observà un tercer — una corona de fulles de figuera?

BIT LLETA

Bona resposta

Er, senyor Farguell s'havia barallat amb l'amigueta, la rossa i menuda Esther. Realment, allò no podia durar més temps! L'Esther l'enganyava impudicament amb tothom, i a més, sense consultar-li, havia fet una factura de modista de dos mil cincantes pessetes...

Mes, al cap de dos dies de la violenta escena que determinà el rompiment, li va semblar al senyor Farguell que ja n'havia fet prou i va enviar un *botones* amb una missiva reconciliadora a casa de la xicota.

Al cap de mitja hora, el *botones* comparegué astorat davant del senyor Farguell.

- Què t'ha dit? — li preguntà aquest.
- M'ha enviat a fer... d'allonses.
- I tu què has fet?
- He vingut desseguida a veure'l a vostè...

ARK CABOT

E casament d'en Rossend

En Rossend era una verdadera calamitat. Mai havia fet res de bo. Estava renyit amb els de casa seva, no treballava mai, anava sempre errant i vivia del *sablazo continu*.

Passà algun temps, durant el qual no vegérem an en Rossend. Què haurà passat? pensàrem. Haurà emigrat a Amèrica? S'haurà fet del terci? S'haurà mort? Ningú sabia donar raó d'ell.

Una tarda el topàrem per la Rambla. Estava desconegut. Duia trajo nou, sabates de quinze duros, un berret magnífic, agulla i anell de brillants, guants de gamussa...

— Què has tret la rifa? — li preguntàrem, a les primeres de canvi.

— M'he casat!

— Què dius?

— Si. Vaig salvar l'honra d'una xicota... Li vaig tapar una falta...

— Ah! si?

— Estava ja de dos mesos...

— Així no li vas tapar una falta... N'hi vas tapar dues...

B. LL.

—Ja té raó, ja, don Ramon al dir que aquest terrat té tan bones vistes!

La confessió

Ja feia temps que la Carmeta havia fugit de casa seva, esquivant la vida trista i monòtona del taller, per començar la més còmoda ruta de la dona alegre. Jo no sabia on havia anat a parar ni què feia. Tenia notícies de què treballava en un music-hall del Paral·lel, però no en sabia res més.

Una tarda, la casualitat va fer que la trobés a la Rambla. Garlarem i no em fou gaire difícil obtenir d'ella una cita per l'endemà a la nit.

La xicota fou molt puntual. A les nou ja m'esperava al «Bobinó», on havíem quedat que sopariem... La vetllada fou molt alegre. Ella bevia, reia, em contava coses de casa seva, del foier del music hall on treballava, d'un senyor de Mataró que em va dir li donava seixanta duros cada mes...

— Però — vaig gosar preguntar jo, — com va ésser que et vas llençar an aquesta vida? És que algú et va seduir?

— No, no...

— I doncs?

— Em vaig entregar, com aquell que diu, al primer que va passar... Què vols que et digui, no és que sentís ganes de sacrificar la meua virginitat, però trobava que era una cosa que em feia nosa...

PAS TELL

Les complasents.

—Al, dispensi, donya Amèlia, em creya que era la minyona.
—Oh, no es preocupi. Rafalet, fassi com si fos ella mateixa.

Del jutjat estant

El jutjat de guàrdia és una cosa bastant divertida. Sempre s'en sent alguna de fresca. Un dia, una senyora de quaranta anys que va a denunciar que l'han violada, un altre un honrat veí del carrer de la Plateria que es queixa de què un altre li malmena els coloms (caixista, no badem; que aniríem a l'estarol!); un altre, un que va a denunciar que li han robat dos milions de marcs... Creieu que hi han nits de jutjat dignes d'un segon acte de vodevill.

No fa gaire s'hi presentà una senyora amb sis criatures denunciant que el seu *querido*, pare de tota aquella *prole*, l'havia tret al carrer per no sé quin *cuento*.

—Totes aquestes criatures són d'ell? — li preguntà l'oficial de guàrdia.

—Si, senyor.

—I quant temps fa que viu amb ell?

—Deu anys.

—Per què no s'hi casa, doncs?

—Psè! — respongué la bona dona. — Què vol que li digui! No m'acaba d'ésser simpàtic.

C. BRETÀ

Fieu-vos de les apariències

De què vivien la Colometa i sa mare? Veu's aquí un problema que preocupava fonamentalment al veïnat del barri del Ninot on vivien, recloses en un piset de deu duros. Perquè la xicota no guanyava quasi res. És veritat que era modista, mes apenes treballava, cosa molt explicable si es té en compte que quasi totes les tardes mare i filla s'en anaven al cine i que moltes nits en Ramon, el promès de la Colometa, les anava a cercar per dur-les al teatre.

A l'escala, a la porteria, al forn, a ca l'adroguer, les dones del veïnat criticaven sempre, per no perdre el sant costum, a la mare i la filla.

—Sembla mentida — digué la carnicera un dia — que la Colometa es resigni a passar aquesta vida tan estreta! Perquè va sempre tan mal vestida, no té un cèntim...

—Estreta? — va interrompre la bogadera. — Pregunti-ho al Ramon, el seu xicot, i li dirà si és tan estreta com vostè suposa!

ROC HEROL

El pare de la criatura

La Roseta va anar de part. Això no té res de particular si es té en compte que la noia, encara que soltera, sortia cada nit de casa seva a les deu i no tornava fins allà a les dues o les tres. Això si, anava sempre enjoiada i a sa mare no li faltava mai roba, bon menjar i bones copes de rom, que eren el seu deliri.

Un dia la Roseta no es va trobar bé. Ai què tinc, ai què tinc, se li havia agafat l'arròs.

Van passar nou mesos i una matinada va venir al món un bordegàs vermell de cara com un pagès i més viu que un regidor de l'antic règim.

Les veïnes, la portera, la bogadera, totes pujaren a felicitar a la mare i a l'avia de la criatura perquè tot havia anat tan bé! I a una, que gosà fer la pregunta indiscreta:

—I de qui és el nen?

La mare de la Roseta va respondre d'una manera desconcertant:

—Oh! És d'uns senyors que vostè no els coneix...

F AVALL HARGA.

NOVEL·LETA

CAPÍTOL PRIMER

EN indolent contemplació de les gracioses espirals del fum de l'opulent havà, el senyor Ramon deixava lliscar mandrosament l'agònia d'aquell capaltard d'hivern gris i emplujat, aclofat en el butacó de la «Peixera» del circoll. Semblava talment un escrupulós humà, conservat allí com en un estotx, per evitar tot contacte amb la temperatura inclement de l'exterior.

Era un tipus intrigant el senyor Ramon.

Macilent, esfondrat de pupiles, atàvic en els moviments, la seva figura esquerdalenca donava desseguida la visió d'un home gastat, viciós, que ha copsat tots els plaers i ha fruit totes les sensacions que la vida ens pot oferir.

Un no sé què estrany, una elegància innata i unes maneres suaus i amables, li donaven un to d'atracció i de simpatia que feien extraordinàriament agradosa la seva companyia.

Enraonava poc. No discutia mai. Quan una conversa li desplaïa s'acomodava en l'amorós seient, treia del butxacó de l'hermilla el seu diminut «Baudelaire», n'absorbíà lentament una frase i mentalment l'anava desgranant, fixos els ulls en

... el senyor Ramon quedà un moment sospens...

enteixinat del sostre, com si en els arabescs de la motllura retrobés definides les dolces paraules del brevari.

— I doncs, senyor Ramon — li demanaven els seus contertulis quan el sorprenien en aquestes actituds contemplatives, — que planeja algun nou affaire? »

Ell, pausadament, amb negligència quasi despreciativa, responia repiquetejant amb el monocle en el braç encoixinat del butacó:

— Negocis? La guerra els va portar, i la guerra els va endur. No val la pena de parlar de negocis, ra...

De jove havia estudiat. Tenia tres cursos d'enginyer, però els ulls d'una dona li agradaren més que les lletres dels llibres i en aquells ulls i en la mel dels llavis que dessota els ulls s'oferia temptadora, havia anat enterrant els demés cursos que els seus pares pagaven i ell no seguia.

Naturalment, vingué la ruptura amb la família.

D'esquilllentes, a cua d'ull, l'observava feinotejant...

Incapaç d'una regeneració, per manca de voluntat, seguí bevent la mel en la bresca olorosa dels llavis femenins i fou prompte un dels més temibles «maquereaux» de les grans mondanies.

Després, la guerra li portà, pròdiga, tot l'or que volgué. Uns espionatges, uns suministres, uns provisionaments de submarins...

A n'ella, francesa, la varen afusellar per alta traïció; ell va fer un bon balanç: 1915-1917 onze milions.

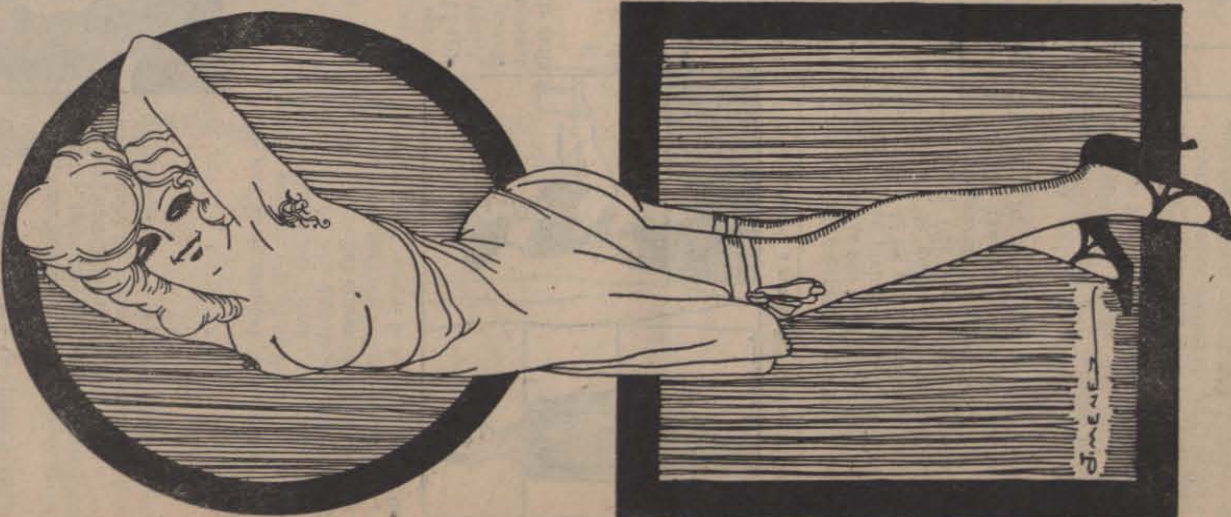
Romput, agotat, vell als quaranta anys, el senyor Ramon cercava endebades plaers que li extraquegessin la mèdula. Tot inútil. Les dones fàcils eren per ell munts de carn inexpressiva, que es li deien a l'instint.

A voltes, en els seus passejos pels carrers de la ciutat, el senyor Ramon clavava els ulls en una d'aquestes menors, rodanxones, plenetes, amb la abellera estesa, amb la faldilleta curta i amb la mitja de seda emmotllada a la pantorrilla tornejada i la seguia enfebrit, devorant-la amb la vista, despullant-la mentalment, imaginant-se

agenollant als seus peus, separant-li les cames gracioses i bevent en el calzer sagrat i pur d'aquella verge, les delícies d'un goig inefable...

Sentia la frisança dels plaers esgotadors, però tot es desfeia en cerebracions malsanes.

Furgant, furgant, el senyor Ramon havia trobat

Les « treballadores »

— Sembla mentida, m'he tirat al llit per mitja hora i n'hi he passat quatre. I encara em queden ganes de tirar-me n'hi mitja dotzena més.

Els oportunistes

— Lluïset, no siguis imprudent; miri que s'exposa a que el meu marit li trenqui una cama.

— No em fa cap por, perquè després, vostè me la farà posar dreta desseguida.

un revulsiu: les criades: No per la bellesa de les escollides pel senyor Fidel, el memorialista arcabot, sinó pel rebaixament moral que representava l'haver-se de conquistar. L'abim de classe que el separava d'elles l'atreia amb un vèrtig irrefrenable i s'hi llençava bojament, cegament, com una pallona a la llum, com un aviador a l'espai...

Una criada nova era per ell una xuriacada m'èdular que el portava a l'insomni, a les aberracions solitàries i a les més enfebrides maquinacions artífiques de l'amor.

Però, quan la Laieta se li presentà amb la targeta del senyor Fidel, el senyor Ramon quedà un moment sospens contemplant-la i experimentà una tan fonda satisfacció, que no atinava ni a fer tractes ni a mantenir aquell to de dignitat que mai havia perdut ni estant damunt les més famoses mondanes en el moment suprem del plaer.

La Laieta era una xicoteta d'uns vint-i-quatre anys. Alta, ben plantada, i amb una captivadora plètera de carns, que ressaltaven provocadores del vall de la roba, fent endevinar un temperament fregós i dominador capaç d'extenuar al mascle més exigent.

El senyor Ramon la tractà els primers dies amb una severitat extrema. No sabia perquè, però ja Laieta li feia por. Aquell mirar intens, aquell caminar pausat i majestuos, aquelles maneres sàbies

i lentes de la minyona, constituïen per ell una mena d'obstacle, que no s'atrevia a traspassar, per temor a un fracàs.

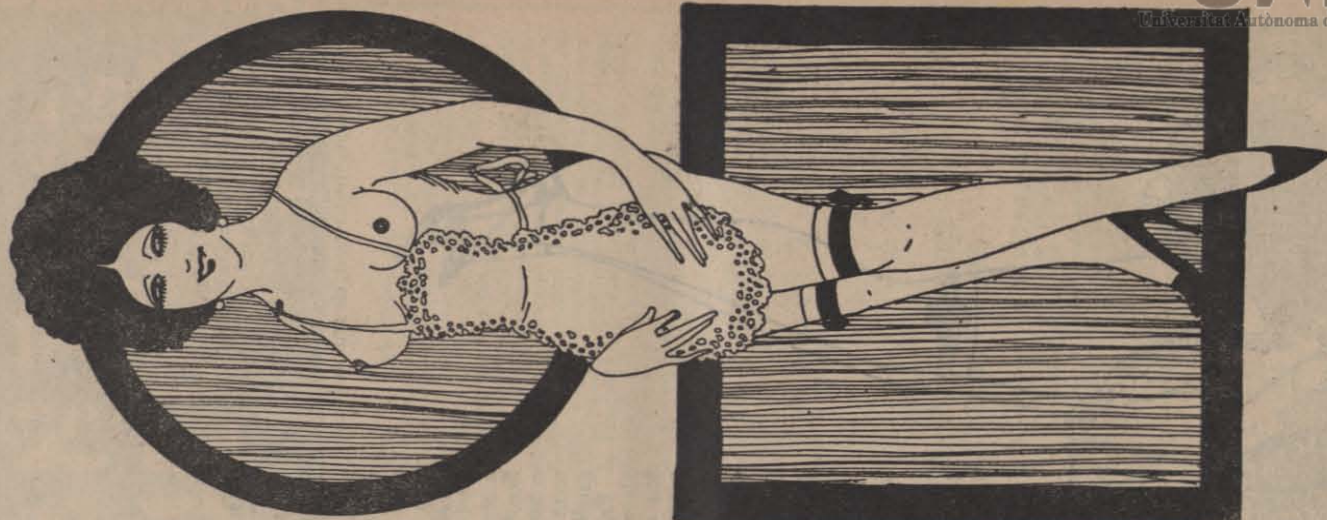
D'esquillentes, a cua d'ull, l'observava feintejant per la casa i es complavia en una contemplació purament platònica, talmunt com si ell fos un estudiantet de la primera volada.

Als matins, quan li entrava el correu i el bol de cafè amb llet fumejant, el senyor Ramon quasi no gosava a mirar-se-la i s'avergonyia de què aquella xicotassa, tota salut i energia, el veiés al llit, aclofat sota el sedós edredó, com una desterra humana que va perdent per moments els darrers batges de vida que li resten.

A voltes, quan la Laieta, sollicita, s'entretenia en arreglar les desordenades robes del seu llit, i ell engolia lentament a petits xuclets el desdèjuni, sentia temptacions d'engrapar-la per la cintura i ageure-se-la al costat per omplir-la de petons i guanyar amb un cop audaç la distància moral que el separava de la formosa serventa. Però, no s'hi veia amb cor. Volia i dolia. El senyor Ramon, pràctic en les lluites de l'amor, endevinava en la Laieta una d'aquelles dones capaces de vendre lo millor del seu cos, però astutes per avalorar-ho com la joia més preuada. « Si fos per diners, rail » pensava ell. « No són els diners lo que em fa por. Temo més perdre la voluntat, el domini sobre mi

mateix! » « Aquesta dona em fa por, em posa intranquil i no obstant!... »

VÍCTOR RIBALDA

Les servicials

— No ho dubtis: el millor trajo de les minyones per a senyor sol, és aquest; així s'està sempre a punt per a servir al senyoret.

La compassió a les bèsties

DAVANT del taller de modistes, un cavall que no podia arrastrar la pesada càrrega d'un carro de sorra havia caigut. El carreter, que pel que es veu no era partidari dels mitjans persuasius i estava per l'acció directa, descarregava furiosos cops de tralla damunt de la pobre bèstia, a l'ensemps que deixava anar un seguici d'impropis com si allí s'havés reunit la Directiva de la Lliga del Mal Mot.

La gent que passava, com és de rigor en aquests casos, començà a fer rotllo a l'entorn del grup que formaven carreter, carro i cavall, i cadascú començà a dir la seva, l'un increpant al carreter pel seu inhumani procedir, l'altre aconsellant-li que li afluixés les riendes, l'altre examinant si l'animal estava entrabancat. Mentre tant, els minuts passa-

ven i la pobre bèstia s'extenuava en inútils esforços, sense poguer-se alçar.

Les noies del taller veieren el grup que engrosava per moments i, burlant la vigilància de l'encarregada, algunes de les més atrevides i més tafaneres, sortiren al carrer a veure què passava.

— Pobre bèstia! — exclamà una de les gentils noietes. — No li pegueu, carreter. No veieu que s'ha fet una pelada?

— I què, minyona? — digué aquest.

— Com vol que es pugui alçar, després d'una pelada?

FI BLADA

El moralista "dernier cri"

LA plataforma davantera del ramvia anava plena de gom a gom. L'ocupaven unes xicotes que acabaven de sortir del taller, dos dependents de comerç d'aquells que pugen als vehicles d'en Foronda amb l'objecte d'aprofitar alguna que altra gangueta grimegial i un senyor de mitja edat, amb una grossa lleontina i de posat seriós i auster.

Les noies no feien més que bromejar, rient de tot i de tothom, i, a l'ensemps que feien gatzara, a impuls de les rialles en què continuament esclafien, vinclar-se i moure's tot lo que els permetia el reduït espai de la plataforma, amb gran acontentament dels dos gamarosos que, de tant en tant, gaudien d'algun que altre agradós contacte.

En canvi, el senyor de posat seriós i auster semblava molt descontent d'aquell xibarrí. Només feia que llençar iracundes mirades a les alegres poncelles, mostrant un enuig per la seva despreocupació.

Arribat que fou el final del tragecte, baixà del vehicle i jo, que també havia arribat al termini del meu viatge, vaig fer igual.

Allavors, ell s'em quedà mirant de fit a fit i em digué:

— A vostè li sembla que hi ha dret?

— Què vol dir? Que li sab greu lo que feien aquelles noies?

— Està clar que sí! És indignant! Li sembla bé que se m'estessin refregant pel costat, quan els hi era igual fer-ho per davant, amb lo qual jo m'hauria pogut aprofitar molt més? CHICK CLETH

— All Si jo arribés a ésser sultana no escaparia pas ningú!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barril·lares lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

El llapiç de la Nora

EN Carlets ja tenia dotze anys quan va començar a pendre lliçons d'anglès. Vol dir que ja llegia algun llibre verd quan ne tenia ocasió, que estava iniciat a n'aquelles maniobres rítmiques que tantes ulleres fan fer als xicots i que estava ansiós d'aprofitar la primera avinentesa que se li presentés per entregar la seva innocència a qualsevol femella que se li posés a tret.

La ocasió se li va presentar, magnífica i temptadora, amb la institutriu que el seu pare li posà a fi de què arribés ràpidament a dominar la parla d'en Shakespeare.

Nora, que així es deia la miss encarregada d'aital tasca, no tenia res de comú, ni en l'aspecte, ni en els costums, amb la generalitat de les xicotes que despenyien aquest càrrec. Menuda i bufona, amb una deliciosa cabellera daurada, uns ulls blaus i una carn blanca com un glop de llet era senzillament una criatura encisadora.

Això per lo que fa referència al físic. En la qüestió de temperament, Nora no deixava gaire ben parada la reputació de fredor que té, per lo general, la dona anglesa. De tots era sabut que admetia sense reparos el flir i qui sab si quelcom més. Algunes nits, la minyona, una xicoteta ja vellota i lletja, l'havia sentit, a la seva cambra, sospirar fonament, molt fonament.

Aquell matí, a n'en Carlets li va donar per posar-se rebec. Sentia una frisança que li cremava la sang i no estava per la lliçó. Ella prou el recriminava i li deixava que l'atengués, que sinó ho diria al papà, però ell no l'escoltava. Es a dir, si l'escoltava; massa. Embadalit, contemplava el relleu opulent que, sota la brusa de la miss, titilava amb tremolor eròtica.

— Ah! No em vols creure! — digué per fi la insti-

tutriu. — Està bé! Prou lliçó. Dona'm el tema i t'hi posaré «dolent». Ja creuràs més al papà que a mi.

— Si, eh? — féu el xicot. — Doncs, mira!

I d'una revolada prengué el llapiç de la mà rossada i voluptuosa de la gentil Nora amagant-s'el amb un moviment llest a la butxaca.

— Endimoniat! — cridà aquesta. — Ara t'arreglaré!

La lluita que s'esdevingué fou èpica. La institutriu agafà per la cintura a n'en Carlets per a recuperar el llapiç, i aquest, simulant una defensa aferrissada, començà a aprofitar-se de valent. Les seves mans inexpertes i ansioses recorrien febrilment tots els encisos de l'angleseta que, devinant els luxuriosos desitjos del seu deixeble, se sentia defallir.

— Ja el tinc! — cridà per fi ella posant-li la mà a la butxaca esquerra del pantaló. — És aquí.

Ara era ella qui s'aprofitava, oprimint gojosament entre els seus ditets lo que feia veure es creia era el llapiç robat... Ell, abans vermell com un pebrot, al sentir-se acarolat d'aquella manera, devingué subítament groc... I amb veu tremolosa i suplicant, morlà:

— Nora, Nora... M'hi vols fer punta, que sinó... ja no hi seràs a temps?

K. U. PIDO

Hi ha mil maneres de matar pusses

LA Carmeta és una dependenta molt bufona que, abans, cada diumenge anava a missa d'onze al Pi, on havia fet amistat amb la senyora Lliberata, una dama molt religiosa que trobava altament simpàtica a n'aquella noia, tan elegant — dintre la senzillesa, — tan guapa i que cap festa de precepte es descuidava de complir amb els seus deures de cristiana.

Però vet'aquí que de cop i volta la Carmeta deixà de concórrer a la missa acostumada i un dia que la senyora Lliberata la trobà, li preguntà tota afectuosa:

— I doncs, Carmeta, que va a una altra parròquia, ara?

— Ca, no, senyora, és que he canviat de promès i a n'aquest li agraden més les sessions matinals del Cine Catalunya. Diu que és més fosc. Res, manies, sab?

DON JOAN

Cada un el passa com sap!

La senyora Mundeta havia permès a n'en Rafel que entrés a casa seva a festejar amb la Rosalia cada nit, de nou a deu del vespre, a fi d'evitar que els xicots es refredessin a la porta de l'escala en aquelles inclements nits d'hivern. Però, això sí, era indispensable que cada dissabte, seguint el costum de la casa, passés el promès el rosari junt amb tota la família. Naturalment, el xicot no hi féu la més petita oposició, perquè al cap i a la fi, mentre es passa el rosari, per sota la taula es pot anar manipulant tranquil·lament.

Una nit en què el promès ja començava a trobar un xic pesada la rècula de parenostres, preguntà baixet a la Rosalia:

— Escolta: vols dir que no és més llarg que els altres dies, això?

I ella, que es veu que estava molt enfeïnada per sota la taula, clogué la mà com si apamés alguna cosa i contestà tota convençuda:

— Fill meu, què vols que et digui?, jo ho trobo de la mateixa mida de sempre.

DARIUS

◇ ◇ ◇

Raó de pes

DIFÍCILMENT haurien pogut tobar entre tot l'eixerit i barrilaire gremi d'adroguers de Barcelona un xicot més *corrido* que en Pepet. Era el rei dels seus companys de mà llarga i pesada curta. I això que és un ram que no acostuma a badar!

Ell era el més perfecte compendi de les facècies adroguerils. No tan sols quan vestia la brusa ratllada i despatxava mongetes i fideus fins, sinó quan corria per Barcelona empaitant xicotes. Allí és on hi havia que veure'l.

La seva especialitat eren les aventures pels barris apartats. Ell no estava per brocs i procurava que les seves trapaceries no trascendessin a la botiga.

No deixava res per verd: fadrineta que se li posava a tret, fadrineta que empaitava; dona feta que veia, dona feta que procurava enredar; casada que coneixia, casada que cercava amb un assedi constant; *jamona* amb qui topava en el seu camí, *jamona* que volia tastar.

Escrúpols? Respectes? Consideracions? Per a ell no n'hi havien. Prou que n'estaven assabentats tots els seus amics. Quan un veia en Pepet a darrera una noia, deia: Aquesta es peix al cove!

Tot això que precedeix explicarà quina va ésser la nostra sorpresa quan, sense que nosaltres li preguntéssim, ens confessà que havia abandonat una aventura començada, sense arribar a satisfer els seus desitjos.

— I doncs, com va ésser, això? — li diguerem.

— Veureu: quan vaig acudir a la cita que m'havia donat aquella casadeta, vaig comprendre que no podia enganyar al seu marit...

— I ara! Tu, escrúpols, an aquesta hora?

— Oh! Ja veureu, ja veureu: És que ell m'esperava a la porta amb un garrot a la mà! Compreneu?...

MICK E. LETH

L'ingenuïta de la Quimeta

LA Quimeta tenia ja catorze anys i encara vivia en el més absolut desconeixement de lo que era el món. Educada en un ambient sever, s'havia mantingut absenta de tota iniciació als misteris de la vida humana.

Això li feia dir algun que altre disbarat que provocava l'hilaritat de les visites que el diumenge a la tarda anaven a casa dels seus pares a passar l'estona.

Un dia el senyor Quim, el pare de la xicota, eridà a la seva dolça costella i li digué:

— Mira, Caterina, jo ja estic cansat de què la noia sigui tan fava. Ahir va dir davant del senyor Lluís i de donya Esperança que les criatures venien de París i tothom s'hi va fer un panxò de riure. Fes-me el favor d'agafar-la pel teu compte i obrir-li un xic els ulls, perquè ja és massa gran.

— Està bé, està bé — respongué la senyora Caterina.

I sortint del menjador, on s'havia sostingut el diàleg que acabem de reproduir, s'en anà cap a la cambra de la Quimeta, on aquesta estava fent ganxet.

— Escolta, Quimeta. El papà acaba de dir-me que ahir tu vas dir una tonteria...

— Ail! ail! què vaig dir? — interrogà la cànida criatura.

— Vas dir que els nens vénen de París...

— Si... Que no és veritat?

— No, dona, no! Els nens no vénen de París... Els nens surten de... la *tuiés*...

— Ah! sil... Ai, ail... I qui els hi posa?

Sorpresa per la pregunta, la senyora Caterina restà un moment silenciosa i després respongué:

— Mira... això... pregunta-ho a ton pare!

F. LEDUG

◇ ◇ ◇

Lo primer és la dignitat

LA Mimi, còmodament recolçada en el coixí, deixant al descobert tota la adorable nuesa de la seva petxuga, estava llegint el diari mentre la cambrera li preparava l'esmorçar, quan se sentí trucar el timbre de la porta i la Carmeta, la seva amiga de l'infància, penetrà a la cambra tota sofocada.

— I ara! — exclamà la Mimi, consultant el rellotge que marcava dos quarts de dotze del migdia. — On vas tan de matí?

— És que m'en passa una de crespal — va respondre la Carmeta. — Acabo de barallar-me amb en Miquel.

— I ara! Un xicot tan jove, tan guapo i que estava tan bé d'ermilla?

— Qüestió de dignitat, noia!

— Què t'ha passat?

— M'he enterat que la seva dona l'enganya.

— I això què té que veure?

— Què té que veure? També m'agrades, tu! Et sembla si jo puc conformar-me a ésser la querida d'un cornut?

UN GAT VELL

Conte premiat del número passat:

Tramviària

Retallem de *El Progreso*:

«Esta tarde ha sido puesto en libertad, después de cumplir un arresto de 15 días que se le impuso, el ex concejal del Ayuntamiento de Madrid, Valentín Fernández, que fue detenido por desacato al duque de Tetuán.

Los tiros le alcanzaron en la cabeza, falleciendo el Frasquito casi en el acto.

La guardia civil del puesto de la barriada de Extremadura, detuvo al agresor, poniéndole a disposición del Juzgado.»

Ah si? I què hi tenia que veure el Frasquito amb en Valentín Fernández i el duc de Tetuán? Perquè nosaltres no ho veiem gaire clar, mentre en Bach no ens ho expliqui.

Diu *El Sol*... y quan ho diu...

«MÁS PASQUINES

PARIS, 27 (12 n.). — Los puestos franceses de la región del desierto en Africa occidental francesa han efectuado detenidos reconocimientos, encaminados a averiguar el paradero del dirigible «Dixmude». Dichos reconocimientos han llegado hasta más allá del sur de Argelia y Túnez. (Fabra).»

I els pasquins on deuen ésser? Clavats a les palmeres?

Aquesta és de *La Unión Ilustrada*, a la secció cinematogràfica:

«Se atribuye a D. W. Griffith la intención de reconstituir en la pantalla la Revolución Francesa.

Para esta importantísima producción se ha establecido un presupuesto amplio y se calcula en 1.500 dólares a lo menos el costo de la futura producción.»

Mil cinccents dòlars, o sigui, mal comptat, lo que es deuran gastar en cervesa quan filmin la producció.

Un anunci de *El Diluvio*:

«Concesionario de los
ALUMBRADOS DE 1 SCALERA
con
SERVICIO DE ESPITEROS
comunica a sus abonados y demás
PROPIETARIOS
que instala hasta portalámparas».

A la cuenta deu ésser molt difícil instal·lar portalàmpares, o sinó, no comprenem el perquè d'aquest hasta.

D'una escola de *La Vanguardia* de dimarts:

«D. A. A. C., ha fallecido cristianamente el 31 de diciembre 1923 a la edad de 54 años, natural de Arenys de Munt.»

L'ordre dels factors altera alguns cops el producte. I el producte, aquest cop, és un garbuix.

Del mateix ex-funerari rotatiu (diem ex-funerari des de què les esqueles no són tan negres).

«POR 260.000 Duros

el mejor palacio nuevo de Barcelona 1923 obra de artistas barceloneses los mejores de Europa. Hay que verlo estos primaverales días de trabajo. Su lujo con todos los adelantos del mundo moderno. Su rica agua propia. Sus 124.600 palmos con 650 de fachada para triplicar su valor después de gozarlo. Su gran paseo, tranvía y vista lado Metro, en barrio rico. Inútil señores regateos. Vale mucho más. Trato directo. 47, paseo de Gracia, entresuelo 1.ª, de 12 a 4.»

Lo dels primaverales días de trabajo i després allò de gozar els 124.000 palms de terreny, si no que en Pepe Chil és mort, ens faria creure que és obra seva.

Copiat del mateix diari:

«Novios, se venden cai nuevos.»

Sinó perquè a damunt diu «Muebles» en lletres grosses en donariem compte a les dames d'Estropajos

HEM tingut actors francesos a Romea. El senyor Yonnel i la senyoreta Roch de la Comèdia Francesa han donat unes quantes representacions al teatre del carrer del Hospital. Menys mal que no hi ha hagut ningú, com aquella vegada de *Novetats*, que trobés que els actors parlaven amb un accent francès detestable. Es veu que la gent va acostumant-se a entendre la dolça llengua de Racine, de la que tantes i tan pràctiques i profitoses lliçons es donen al «recò dels sospirs», que ve a ésser una mena de baixador del ferrocarril que condueix a la pintoresca vila de Citèrea. Ah! Entenguin que això de baixador ho hem dit sense mala intenció. Que consti.

Al Polí ho fan al revés, vull dir, com mana la llei. Hi ha un cartell que diu: *Al natural*. Una viciosa del carrer de Tallers que va passar per davant de l'Acadèmia de Ciències va dir, fent un expresiu moviment amb la seva boqueta: ¡Ay! ¡Al natural? ¡Me aburre! La feina que hi va haver per fer-li comprendre que allò de *Al natural* era una comèdia del senyor Benavente, autor, entre parentesi, que segons diuen tampoc és partidari de la naturalitat, quan de coses amoroses es tracta.

— I aquesta senyora és la seva mamà?
 — Sí, però no es preocupi, amb un bisteck es queda adormida desseguida.

Del *Principal Palace* — pobre *Principal Palace*! — tenim notícies que ens fan fondre en llàgrimes. Després d'haver anunciat aquella revista amb dos autos i tot, ara resulta que volen dedicar-se a fer cine. Aquests autos devien ésser judicials. Pobre Ferràn Bayés, i quina manca està fent!

I finalment, a l'*Espanyol* s'estrenà dissabte una cosa que es titula *La senyora vol un nen*. Nosaltres no varem tenir temps d'anar-ho a veure perquè esperàvem als Reis d'Orient a veure si duïen quelcom i no ens van deixar res a la sabateta. La setmana que ve en parlarem una estona. Ara, si *la senyora vol un nen*, ja ho saben, disposin.

EL NEBOT TAFANER

De la vida alegre

A l'*Edèn* ballen el «Crispín», que segurament dintre de poc serà el *último grito*. La gitaneria està que no hi veu de cap ull davant de l'èxit assolit per la seva dansa racial. La Dorita hi fa de les seves i es conserva tan rodanxona i escaient com sempre. A la *Soviet* cada dia se li desenrotlla més allò que fa les delícies dels menors i dels *ancianos*. De les Mary-Chelo es pot ben dir que de la Mary al *chelo*, o sia després de tu, la glòria, o al revés. No tenim manies. La Cueva segueix tancada, allí no hi entren ni els escollits, res, és allò de la troca sencera. De nou hi ha la Pilar Berti, que no dubtin s'obrirà pas; és de l'escola de la Fornarina, i elegant com la creadora de la vida de *Don Procopio*. *Probaria es adoptarla*, paraula.

Sabeu aquella xavaleta morena, petita, que treballa a l'*Alcázar*? Ara resulta que no és veritat que prengui el te Reina, sinó el te Chambaud. Què volen fer-hi?, nosaltres no estem versats en farmacopea. Ja dissimularan. La Messeguer ens ha promès calmar els nervis de la Maria, i si pot ser no hi serà de més que li talli les ungles, per lo que pogués ésser. Pel foier diuen que aviat hi hauran grans novitats. Es parla d'estrelles de preu i de números d'aquells que fan fer cua a la taquilla i acaben les cadires.

Al *Monte-Carlo* hi ha l'Angelina d'Artès, una xicota que canta com els àngels i fins toca l'acordeon. Ja no té

el vici de tocar-se el nas quan canta. Menys mal, no hi ha mal que duri cent anys. Els Arizona bons, per ara.

Si algú de vostès vol distreure's no té més que anar al *Folies Bergère* i comprar un bitllet per anar del *Rastro a la China*. Allò és una revista que fa passar molt agradablement el temps i en la que l'Alatdy i en Blat, acompanyats dels nois i noies de la «Mundial», ademés de la Carmen i en Wernoff, hi fan tota mena d'entremalidures.

Del *Pompeia* sabem que, ademés del bé de Deu de dones amb que compten, dintre poc s'estrenarà una revista titulada *La vinguda del Tòful*, que serà una cosa que farà tronar i ploure, i fins caure pedra.

El Bela — conegut pel rei dels caliquenyos — segueix fent de domador al *Sevilla*. Allí fan forrolla l'Andresina i el seu Charlotin, la Laura Moreno, que lo mateix canela els rossos que als altres. No té manies la xicota. La Nieto no vol créixer ni engreixar-se. Què hi farem! Si necessita una injecció, ja ho sap. Fem present a l'empresa que seria precis que lloguessin un vigilant per guardar el sereno, doncs qualsevol dia li pendran aquella agulla de corbata que porta.

La Guerra petita llueix les seves curves al *Moulin Rouge*, on ademés hi ha la Mejorana, una xava revingudeta que lo mateix es corre una juerga que rifa un pollastre. La Soler és de les que tampoc volen engreixar-se. Que ha fet una prometença, nena? Pot ésser s'hi decidirà ara que van a estrenar *L'Alegria Española*, una revista que diuen farà més soroll que la guerra d'en Prim.

En Serrano segueix essent el qui té més feres dins de la barraca. Al *Novelty* trobareu vuitanta artistes, segons diu el cartell, ademés d'un sens fi de tanguistes que ho fan ballar tot. Com a plat fort, hi ha aquell cap d'erissó que es diu Zoe; la Claver, que cada dia creix més; la Camps, que com més va més m'agrada, i la Gaudina, tan castissa com sempre. Després de tot això, encara rifa un bitlletet de vinticinco endoles o un capó. Res, que després de la grimègia que et donen, encara hi pots trobar aliments, o peles perquè et desfoguis.

Al *Royal*, ara com ara, hi ha d'astre major la Raquelita, una xavala que canta més que els grills; segueixen després la Bilbaina, que balla i fa ballar, la Carola, que de bona gana li esgarapariem l'anca dreta; la Leo-Pons i la Morucha, que si ella volgués jo fins vendria *babuchas* per a conseguir-la.

EL COSINET DE LA TUIES

CORREU SECRET

K. U. Pido. N'hi publiquem un.—F. B. B. Es junoiesc de vell. Vegi si ens envia altres coses. —Pega Cort. Ja s'ha publicat. —Mich E. Leth. Tan de gust de veure'l per aquí. Els seus dos contes van al número. Ja sap que pot manar i disposar. —Bit Lleta. Li publicarem amb aquella alegria. —P. Ast Anaga. Es més dolent que una purga de Carabafia. —Borinot. Es més pocasolta que un regidor nou. —P. Iri al Sés. Per nosaltres no estigui. Fiqui-se'l allà on vulgui. —Conxita. Moltes gràcies, bufona. Mani i disposi, ja ho sap. —Rafelet. Si, senyor, amb molt de gust. Allà va, i consti que a l'hora de les responsabilitats, nosaltres no hi voldrem sapiguer res:

PIGRAME

Hat baitx veurer al entrar al Cine
 yam barets 'gradar-me tant
 ca dasseguit la sordina
 va ferma [tant-ta-ran-tant!]

Si, és allò, «tan-ta-ran-tan», que les figures són verdes. Apa! —Repau. Ja ha buscat un pseudònim apropiat, ja! Miri que es necessita ésser pau per escriure aquestes animalades, i que em perdonin els animals!

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 45 ptes. el 100
Encuadernació, cartó mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tantes..... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartó mitja tapa..... a 30 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulles, paper color superior... a 20 ptes. el 100
Talonaris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartó mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNIA (ronxa).
Sense dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.
COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Específics.

POMPEYA

Tots els dies Compagnia de revistes, vodevils de
Victorià Vázquez
Edita CARMEN VARGAS

Monte - Carlo

Tots els dies
S. M. la Luna-El Talismán de Venus

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRIL·LA

Hi ha un ELENÇ que fa
TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjançant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)
Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

GAMIANI

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

Edició completa, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.
Es el plat fort de la literatura galant.

No val a badar!...

la
Mundial
Esport, 6
BARCELONA

Qu'èbada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'hegin ensopagat-Lavafes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENÇOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
Demaneu-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OPICINAS: { C. del Asalto, 100, pral.
Teléfono 4028-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsula.
I, Sant Ramon, i-BARCELONA

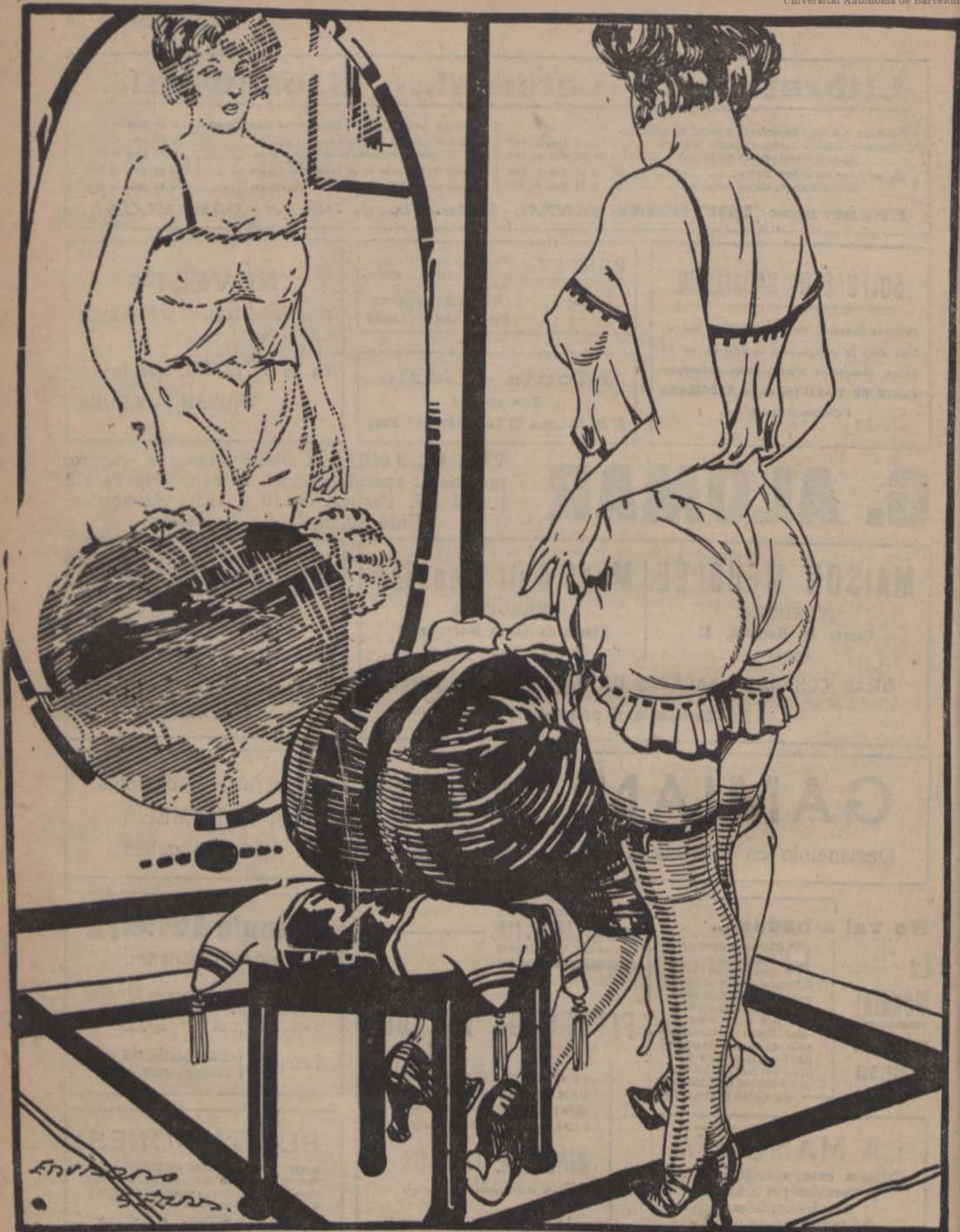
PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-urinas, del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovissoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagald, Rambla las Flores, 14-Barcelona

La senyora. — Però que fas tanta estona per cordar-me la sabata?

La minyona. — Res, rumiava que no té res d'estrany que tots el seus amics es passin tanta estona atrafegats per aquests encontorns.